

L'OME QUE PLANTAVA D'ARBOLS | JEAN GIONO
Traduzione in occitano alpino
di Rosella Pellerino

Progetto "L'Albero dei Pensieri"

Maggior sostenitore
Compagnia
di San Paolo

Con il contributo di
REGIONE
PIEMONTE

Con il patrocinio di
VALLE MAIRA

Spazio
Maira
Letteratura

M'avia chalgut desbaracar lo champ. Après cinc oras de marcha, avio enca'ren trobat d'aiga e avio deguna esperança de trobar n'ien. D'en pertot lhi avia la mesma suitina, lhi mesmes buissons brazits. M'era semelhat d'entreveire da luenh una pichòta figuraa niera, en pè. L'avio pilhaa per un àrbol mas totun, avio continuat. Era un pastre. Una trentena de feas cotjaas s'la tèrra que brusava s'arlamavon dapè a el.

M'avia fach beure de sa boracha e, un pauc pus tard, m'avia portat al siu jatz, al fons d'un valonet. Tirava l'aiga, pròpi bòna, d'un potz natural, ben fond, ente avia plantat un torn rudimental. L'òme parlava gaire. Son parelh tuchi lhi solitaris, mas se capia qu'era segur d'el e avia confiança en sa seguessa. Era pas tament comun, dins aquel país despuelhat de tot.

Vivia pas dins una cabana, mas en 'na vera maison de peira, ente se veia ben coma, abo sias mans, avia arranjat l'arroya qu'avio trobat quora era arribat. Lo cubèrt era resistent e ben isolat. Quora l'aura tirava, las teulas fasíen lo brulh d'la mar s'la platja.

Lo dedins era ordinat: tondins lavats, lo sòl ramassat, fusil engrassat, la menestra sal fuec. M'ero avisat allora qu'el s'era decò just fach la barba, qu'aví lhi botons ben estachats, e a còl avia ròba ensarzia abo l'atencion que rend las sarzias impossiblas a veire. Avia partatjat sa sopa abo mi e, quora lhi avio ufèrt ma tabaquiera, m'aví dich que fumava pas. Son chan, silenciós coma el, era amistós sensa èsser taquent.

Aviem subit concordat que aurio passat la nuech ilai; lo vilatge pus vesin era a mai qu'una jorna e metz de chamin. En mai d'aquò sabio ben coma era lo caracter di gaires vilatges d'aquela region. Quatre o cinc, espanteats, un luenh de l'autre, ai pè d'aquelhi brics, dins de bòscs de rores al fons des vias pus grandas. Aquì iston de boscatiers que fan lo charbon de bòsc.

Son de pòsts ente es da mal viure. Las familhas, esnhacaas l'una contra l'autra dins aquel ambient tròp dur, d'istat coma d'uvern, gonflon lor egoïsme sot pression. L'ambicion sensa sen monta a desmesura, dins la vuelha de s'escapar d'aquelhi pòsts.